

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.071 van 22 maart 2018
in de zaak A. 221.742/VII-39.940.**

In zake : 1. Leon JOOSTEN
 2. Hans VANDENBROELE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Reiner Tijs
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Nassaustraet 37-41
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
ANTWERPEN

Tussenkommende partij :
 de VZW COMPOSTELA
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Yves Loix en Nele Ansoms
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 maart 2017, strekt tot de
nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1617/0517 van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 31 januari 2017 in de
zaak 1314/0629/A/3/0609.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 6 april 2017 verklaart het cassatieberoep

toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkommende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 7 juni 2017. De tussenkommende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure (hierna: cassatieprocedurebesluit) bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sanne Schepers, die loco advocaat Reiner Tijs verschijnt voor de verzoekers, ambtenaar Veronique Elsemans, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Fatema Hosseini, die loco advocaat Yves Loix verschijnt voor de tussenkommende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een besluit van 13 maart 2014 verleent de deputatie van de provincieraad van Antwerpen (hierna: deputatie) aan de tussenkomen de partij een stedenbouwkundige vergunning “voor de nieuwbouw van een woon- en zorgcentrum”.

3.2. Het bestreden arrest verwerpt het beroep van de verzoekers tegen de voormelde beslissing van 13 maart 2014.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoekers hebben een “verzoek tot voortzetting” ingediend waarin wordt “ingegaan op het auditoraatsverslag”. Het cassatieprocedurebesluit voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de verzoekers. Het voormelde procedurestuk wordt alleen als zodanig in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en te worden gehoord.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 4.7.1, § 1, 2° juncto artikel 4.7.26 en verder, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), artikel 2, 7°, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 ‘tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, §2, en artikel 4.7.1, §2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening’ (hierna: besluit handelingen van algemeen belang), artikel 2 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende publiek-private samenwerking (hierna: PPS-decreet), en “de (jurisdictionele) motiveringsverplichting van vonnissen en arresten als algemeen rechtsbeginsel (waarvan art. 149 G.W. een particulier voorbeeld is voor wat de gewone hoven en rechtbanken betreft)”.

De verzoekers zetten uiteen:

“47. In het te casseren arrest d.d. 31 januari 2017 gaat de Raad voor Vergunningsbetwistingen echter volledig voorbij aan deze elementen, waarbij kortweg wordt gesteld dat uit de erfpachtovereenkomst blijkt dat het aangevraagde project door de erfpachtster - zijnde de vzw Compostella - zal worden gerealiseerd en dus niet ‘gezamenlijk en in samenwerkingsverband’ met de gemeente Kontich.

[...]

51. In zijn arrest d.d. 31 januari 2017 miskent de Raad voor Vergunningsbetwistingen dan ook de draagwijdte van artikel 2 van het PPS-decreet door een contractuele vorm van PPS (in tegenstelling tot een participatieve vorm ervan) uit het toepassingsgebied te sluiten en derhalve het huidige project niet als publiek-private samenwerking te beschouwen, hoewel het nochtans aan alle voorwaarden van artikel 2 van het PPS-decreet voldoet.

52. De Raad voor Vergunningsbetwistingen bouwt bovendien geen motivering op met betrekking tot de talrijke feitelijkheden (overeenkomst beheercomité, aankondigingen door de gemeente in de media...) die door verzoekende partijen in de tweede vernietigingsprocedure werden bijgebracht. Zulks is niet in overeenstemming met de jurisdictionele

motiveringsverplichting van vonnissen en arresten als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

53. Bij uitbreiding worden ook de artikelen 4.7.1, § 1, 2° VCRO juncto artikel 4.7.26 ev. VCRO en artikel 2, § 7 van het Besluit Handelingen Algemeen Belang miskent, door te besluiten dat het voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen bestreden project kon worden aangevraagd via de reguliere procedure, terwijl in tegendeel voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden voor de bijzondere procedure”.

De verzoekers voegen toe:

“56. De door de Raad voor Vergunningsbetwistingen geformuleerde gevolgtrekking, nl. dat de aanwezigheid van een erfpachtovereenkomst ertoe leidt dat er geen sprake kan zijn van PPS wegens gebrek aan daadwerkelijke participatie tussen de betrokken partijen, miskent de draagwijdte van artikel 2 van het PPS-decreet. Bovendien wordt er met deze conclusie geen inhoudelijke motivering opgebouwd met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde overeenkomst ‘beheercomité en opname- en toewijzingsbeleid’. Met deze overeenkomst heeft de gemeente Kontich immers wel degelijk een doorslaggevende invloed op de dagelijkse werking van het op te richten woonzorgcentrum. De Raad voor Vergunningsbetwistingen merkt enkel het bestaan van deze overeenkomst op, maar laat vervolgens na om het al dan niet participatieve karakter ervan in concreto te beoordelen. De loutere bemerking dat de samenwerking tussen beide partijen hieruit niet kan worden afgeleid, wordt niet onderbouwd en/of toegelicht. Het gemis van motivering over dit bij uitstek relevante element, maakt wel degelijk een schending uit van artikel 149 Grondwet”.

Beoordeling

6. Het middel gaat terug op de beoordeling door de RvVb van het derde middel van de verzoekers waarin zij hebben aangevoerd dat “het om een PPS project gaat in de zin van artikel 2, § 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 met betrekking tot de handelingen van algemeen belang en vooroverleg met de Vlaamse bouwmeester, en dat de bijzondere procedure had moeten gevolgd worden”.

7. De RvVb verwijst naar artikel 4.7.1, § 1, VCRO, “zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing”, artikel 4.1.1, 5°, VCRO, en artikel 2 van het besluit handelingen van algemeen belang, om vervolgens te oordelen dat “[u]it het

voorgaande volgt dat aanvragen die kaderen in ‘PPS-projecten’ dienen behandeld te worden volgens de bijzondere procedure”.

De RvVb beslist dat de verzoekers niet aantonen, “dat het aangevraagde zou kaderen in een PPS-project” op basis van:

- “twee overeenkomsten” tussen de gemeente Kontich en de tussenkomende partij waarnaar de verzoekers in hun bij de RvVb ingediende verzoekschrift verwijzen, meer bepaald “een erfpachtovereenkomst met betrekking tot het terrein waarop het aangevraagde wordt ingeplant en een ‘Overeenkomst beheercomité en opname- en toewijzingsbeleid’ waarbij aan de inwoners van Kontich voorrang wordt gegeven bij de toebedeling van de kamers” en
- de vaststelling dat “uit de erfpachtovereenkomst blijkt dat het aangevraagde project door de erfpachtster, de tussenkomende partij zal worden gerealiseerd, en derhalve niet, ‘gezamenlijk en in samenwerkingsverband’ met de gemeente Kontich” en
- de vaststelling dat “[d]ergelijk samenwerkingsverband [...] ook niet afgeleid [kan] worden uit de Overeenkomst, beheercomité en opname- en toewijzingsbeleid”.

8. Het bestreden arrest is aldus, in zoverre het derde middel van de verzoekers wordt verworpen, gemotiveerd.

9. Voor het overige noopt het middel de Raad van State ertoe de zaak zelf te beoordelen waarvoor hij als cassatierechter niet bevoegd is.

Het eerste middel wordt verworpen.

Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 4.3.1, § 1, tweede lid, VCRO en “de motiveringsverplichting van vonnissen en arresten als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

De verzoekers zetten uiteen:

“63. De Raad voor Vergunningsbetwistingen gaat in zijn arrest d.d. 31 januari 2017 dan ook lijnrecht in tegen zijn eigen interpretatie van de toepasselijke bepalingen door kortweg te stellen dat de Deputatie niet kennelijk onredelijk handelde door de doorgevoerde aanpassing als ‘kennelijk bijkomstig’ te beschouwen. De Raad voor Vergunningsbetwistingen onderbouwt deze zienswijze verder op geen enkele wijze en reikt evenmin eigen argumenten aan waarom het schrappen van een groot deel van de groenruimte binnen het toepassingsgebied van artikel 4.3.1, §2, 2de lid VCRO valt. Zulks is niet in overeenstemming met de jurisdictionele motiveringsverplichting van vonnissen en arresten als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

64. Verder stelt de Raad voor Vergunningsbetwistingen volstrekt ten onrechte dat verzoekende partijen geen belang hebben bij het aangevoerde middel. Deze zienswijze kan niet gevolgd worden. Vooreerst zijn de verzoekende partijen immers van oordeel dat een rust- en verzorgingstehuis in normale omstandigheden niet vergund wordt zonder voldoende kwalitatieve buitenruimte. Dit is de reden waarom deze mee in het plan was opgenomen. Evenwel is deze buitenruimte gesitueerd in het agrarisch gebied en daarmee onbestaanbaar. Derhalve kan het project (wegens te weinig kwalitatieve buitenruimte) eigenlijk niet gerealiseerd worden, hetgeen de verzoekende partijen juist betrachten nu zij van oordeel zijn dat dit rust- en verzorgingstehuis in deze omgeving de draagkracht overschrijdt. Zij hebben derhalve wel degelijk belang om zich te verzetten tegen het (zonder openbaar onderzoek) weglaten van een onderdeel uit het plan; zonder dit onderdeel is het project niet kwalitatief en zou het normaal niet gerealiseerd kunnen worden en met het onderdeel erbij kan het niet vergund worden want dit is onbestaanbaar met het agrarisch gebied”.

Beoordeling

11. Het middel gaat terug op de beoordeling door de RvVb van het vijfde middel van de verzoekers waarin zij de schending hebben aangevoerd van artikel 4.3.1, § 1, tweede lid, VCRO.

De RvVb verwerpt het middel met volgende overwegingen:

“Uit artikel 4.3.1, §1 VCRO vloeit voort dat de verwerende partij beperkte planaanpassingen kan (laten) doorvoeren om een aanvraag in overeenstemming te brengen met het recht of met een goede ruimtelijke ordening, voor zover die planaanpassingen betrekking hebben op ‘kennelijk bijkomstige zaken’. De opgelegde voorwaarden en beperkte planaanpassingen mogen niet dienen om leemten in een aanvraagdossier op te vangen.

De mogelijkheid om via voorwaarden en planaanpassingen een vergunning in overeenstemming te brengen met het recht of met een goede ruimtelijke ordening moet restrictief geïnterpreteerd worden. Volgens de parlementaire voorbereiding kan ‘uitzonderlijk toch een vergunning worden verleend indien de regelmatigheid of de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening kan worden gewaarborgd door middel van het opleggen van een voorwaarde, inclusief het voorschrijven van een beperkte aanpassing van de voorgelegde plannen.’ (VI. P., Parl. St., 2008-09, 2011/1, 128).

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van Aanpassings- en aanvullingsdecreet wordt tevens verduidelijkt wat de decreetgever bedoelt met ‘kennelijk bijkomstige zaken’: ‘Het begrip ‘bijkomstige zaken’ moet (...) worden geïnterpreteerd in die zin dat het gaat om wijzigingen die, gesteld dat een openbaar onderzoek over de aanvraag zou moeten worden ingericht, in voorkomend geval geen aanleiding geven tot een nieuw openbaar onderzoek.’ (VI. P., Parl. St., 2008-09, 2011/1, 128).

Daaruit blijkt dat de decreetgever de mogelijkheid om de plannen beperkt aan te passen wil laten sporen met het recht van belanghebbende derden om hun bezwaren en opmerkingen met betrekking tot een aanvraag nuttig te laten gelden. Om na te gaan of er sprake is van een essentiële wijziging, dient volgens de decreetgever onderzocht te worden of de wijziging al dan niet aanleiding zou moeten geven tot de organisatie van een nieuw openbaar onderzoek.

2.

De Raad stelt vast dat de aangepaste plannen de weglating beogen van een parkje. In het licht van het gehele project, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk oordeelt door deze aanpassing als ‘kennelijk bijkomstig’ te beschouwen.

De verzoekende partijen blijven in gebreke aan te tonen dat hierdoor mogelijkerwijze belangen van derden kunnen geschaad zijn, te meer daar deze schrapping reeds door het college van burgemeester en schepenen werd uitgevoerd.

De verzoekende partijen maken evenmin waarschijnlijk dat de adviserende instanties anders zouden geadviseerd hebben mochten zij kennis gehad hebben van de aangepaste plannen. Bovendien heeft ook de provinciaal stedenbouwkundig adviseur zich akkoord verklaard met de schrapping”.

12. De verwerping van het middel is aldus met redenen omkleed.

13. Het middel dat ervan uitgaat dat de RvVb het vijfde middel van de verzoekers verwerpt omdat zij “geen belang hebben bij het aangevoerde middel”, mist feitelijke grondslag.

14. Voor het overige noopt het middel de Raad van State ertoe de zaak zelf te beoordelen waarvoor hij als cassatierechter niet bevoegd is.

Het tweede middel wordt verworpen.

Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 4.2.19 VCRO en “de motiveringsverplichting van vonnissen en arresten als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

De verzoekers zetten uiteen:

“71. In zijn arrest d.d. 31 januari 2017 gaat de Raad voor Vergunningsbetwistingen er ten onrechte van uit dat het op de plannen geformuleerde voorbehoud enkel door de vergunningsaanvrager zelf werd opgelegd en het dus geen voorwaarde, opgelegd door de vergunningverlenende overheid, is in de zin van artikel 4.2.19 VCRO.

72. Niets is echter minder waar: door het verlenen van de vergunning, overeenkomstig de bijgebrachte plannen, maakt de voorwaarde, die op deze plannen opgenomen staat, wel degelijk integraal deel uit van de stedenbouwkundige vergunning d.d. 13 maart 2014. Los van het feit wie het initiatief neemt tot het aanreiken/opleggen van deze voorwaarde, keurde de

Deputatie op de plannen opgenomen voorwaarde met betrekking tot het niet-realiseren van een kribbe aan de overzijde van de straat wel goed.

73. Bovendien maakt deze voorwaarde het realiseren van het project wel degelijk afhankelijk van een bijkomende beoordeling door de vergunningverlenende overheid. De uitvoerbaarheid van het project wordt immers afhankelijk gemaakt van het niet-verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor een kindercrèche aan de overzijde van de straat. Het al dan niet verkrijgen van deze vergunning vormt uiteraard het voorwerp van een vergunningsaanvraag door de uitbater van deze crèche, die door de vergunningverlenende overheid dient te worden beoordeeld. Een dergelijke voorwaarde strijdt wel degelijk met de tekst van artikel 4.2.19 VCRO.

74. Zoals de Deputatie zelf correct opmerkte in haar beslissing d.d. 13 maart 2014, zal de vzw Compostella bovendien een nieuwe vergunningsaanvraag moeten indienen wanneer de crèche alsnog zal worden gerealiseerd en de verkregen vergunning d.d. 13 maart 2014 niet kan worden uitgevoerd vanwege de daarin opgenomen voorwaarde. Ook deze nieuwe beoordeling over het verplaatsen van het inkomgedeelte van het woonzorgcentrum zal door de vergunningverlenende overheid dienen te gebeuren. De hypothese waarin wordt uitgegaan van het feit dat er wel degelijk een vergunning wordt afgeleverd voor de crèche (hetgeen in casu wel degelijk gebeurde) leidt dus tot twee maal toe tot een nieuwe beoordeling door een vergunningverlenende overheid alvorens het project kan worden gerealiseerd (i.e. een aanvraag voor de crèche en een aanvraag voor de verplaatsing van het inkomgedeelte van het woonzorgcentrum).

75. Zulks is echter in strijd met artikel 4.2.19 VCRO, dat duidelijk stelt dat een vergunningsvoorwaarde niet mag worden verbonden aan nieuwe, bijkomende beoordeling door de vergunningverlenende overheid.

76. De Raad voor Vergunningsbetwistingen miskent in zijn arrest d.d. 31 januari 2017 dan ook de inhoud van dit artikel, door zijn beoordeling te beperken tot de (zeer summiere) onjuiste conclusie dat er in casu geen voorwaarde werd opgelegd door de Deputatie. Zoals hierboven is gebleken, maakt het voorbehoud dat op de bijgebrachte plannen werd vermeld, echter integraal deel uit van de vergunning, zoals deze door de Deputatie van de provincie Antwerpen werd afgeleverd (de Deputatie verwijst er overigens zelf naar in de tekst van de beslissing). Artikel 4.2.19 VCRO is wel degelijk van toepassing op het bestreden project, waarbij dient geconcludeerd te worden dat de geformuleerde voorwaarde het project altijd afhankelijk maakt van een nieuwe beoordeling door de vergunningverlenende overheid, hetgeen strijdt met de tekst van artikel 4.2.19 VCRO”.

De verzoekers voegen toe:

“89. Het loutere feit dat deze voorwaarde niet expliciet werd opgenomen in de conclusie van het Deputatiebesluit d.d. 13 maart 2014, doet hieraan geen

afbreuk, maar wijst eerder op de onzorgvuldigheid waarmee de bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen bestreden beslissing tot stand is gekomen.

90. Artikel 4.2.19 VCRO is wel degelijk van toepassing op het bestreden project, waarbij dient geconcludeerd te worden dat de geformuleerde voorwaarde het project altijd afhankelijk maakt van een nieuwe beoordeling door de vergunningverlenende overheid. Zulks wordt ook expliciet erkend in het Deputatiebesluit d.d. 13 maart 2014. In tegenstelling tot wat verwerende en tussenkommende partij volhouden en ook verkeerdelijk door de Raad voor Vergunningsbetwistingen werd weerhouden, leidt de realisatie van de kinderkribbe langsheen de Beekboshoeck er bovendien toe dat de inkomzone van het project dient te worden verplaatst. De voorwaarde, zoals opgenomen op de plannen - op basis waarvan de vergunning d.d. 13 maart 2014 werd verleend - was op het ogenblik van de beoordeling van het project door de Raad voor Vergunningsbetwistingen nog steeds relevant en maakte ook ontegensprekelijk deel uit van de bestreden beslissing. De vergunning werd immers verleend ‘overeenkomstig de in rood aangepaste plannen’.

91. De draagwijdte van artikel 4.2.19 VCRO wordt door het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen d.d. 31 januari 2017 miskend, wanneer men stelt dat een voorwaarde, die duidelijk en ondubbelzinnig werd opgenomen in de vergunde plannen, geen voorwaarde is die door de vergunningverlenende overheid werd opgelegd. Vergunningen worden steeds afgeleverd conform de bijgebrachte plannen, waarbij het in casu dient onderstreept te worden dat het gevraagde ‘overeenkomstig de in rood aangepaste plannen’ werd vergund. De bewuste voorwaarde werd duidelijk in rood opgenomen op de in graad van administratief beroep bijgebrachte plannen en maakt dan ook integraal deel uit van de verleende vergunning. De bewuste voorwaarde maakt het project afhankelijk van een nieuwe beoordeling door de vergunningverlenende overheid. Zulks wordt expliciet uitgesloten door artikel 4.2.19 VCRO. De Raad voor Vergunningsbetwistingen miskent de inhoud van dit artikel in het arrest d.d. 31 januari 2017”.

Beoordeling

16. Het middel gaat terug op de verwerping door de RvVb van het zesde middel van de verzoekers met volgende overwegingen:

“Artikel 11, tweede lid, 7° Procedurebesluit bepaalt dat een verzoekschrift een omschrijving bevat van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, en van de wijze waarop die regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden worden. De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren, strekt ertoe om het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de andere bij het geding betrokken partijen te waarborgen.

Uit hun inhoudelijke repliek blijkt dat zowel de verwerende partij als de tussenkomen­de partij in het middel een aangevoerde schending van artikel 4.2.19 VCRO gelezen hebben, ook al wordt die bepaling niet met zoveel woorden vermeld.

Artikel 4.2.19 VCRO bepaalde op het ogenblik van de beslissing:

‘...’

‘§ 1. Onverminderd de voorwaarde van rechtswege in de zin van artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990, kan het vergunningverlenende bestuursorgaan aan een vergunning voorwaarden verbinden. Voorwaarden zijn voldoende precies. Zij zijn redelijk in verhouding tot de vergunde handelingen. Zij kunnen worden verwezenlijkt door enig toedoen van de aanvrager. Zij kunnen de uitvoering van de vergunde handelingen niet afhankelijk maken van een bijkomende beoordeling door de overheid.

...’

De verzoekende partijen geven zelf aan dat niet de verwerende partij doch wel de aanvrager, de tussenkomen­de partij, een voorwaarde heeft toegevoegd aan de plannen.

Artikel 4.2.19 VCRO is enkel gericht tot de vergunningverlenende overheid. In zoverre het middel inhoudt dat de bestreden beslissing artikel 4.2.19 VCRO schendt doordat de aanvrager de plannen op een bepaald punt onder een voorbehoud heeft ingediend, faalt het naar recht.

In zoverre de verzoekende partijen opwerpen dat de motivering tegenstrijdig is, kunnen zij niet gevolgd worden. De verzoekende partijen vertrekken immers van de verkeerde veronderstelling dat de plannen stellen dat wanneer de kinderkribbe gerealiseerd wordt, de inkomzone verplicht moet aangepast worden.

Het middel wordt verworpen”.

17. De verwerping van het middel is aldus met redenen omkleed.
18. Het middel betwist niet de overweging van de RvVb dat artikel 4.2.19 VCRO enkel gericht is tot de vergunningverlenende overheid.
19. Voor het overige noopt het middel de Raad van State ertoe de zaak zelf te beoordelen waarvoor hij als cassatierechter niet bevoegd is.

Het derde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	waarnemend kamervoorzitter,
Pierre Barra,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Pierre Lefranc